

Mackinac Island

Marin Mihalache

Și noi tot himere de umbră eram,
Pripași ai luminii rătăcind în amurg
Scrânciob de vise, martori ai nopții
Născătoare de sori și de stele.

Înveșmântați în giulgi de ivoriu
Am ridicat pânzele vechilor corăbii
Spre furnicarul de insule din Marile Lacuri
Spre Mackinac Island, țara liliecilor ,
O carapace verde, tocită, de broască
Țestoasă plutind deasupra valurilor
Sculptate de vânturile canadiene.

Și în briza caldă a iluziilor am simțit
Topindu-se în noi auraria plumbului,
A zăcămintelor de cupru oxidat
În rețetar de vechi alchimii indiene.

În freamătul liniștit, extaz al reculegerii
Hydrangea azurului și-a deschis aripile,
Floare albastră în glastra lacurilor.

Columb era din nou la țărmuri cu armada
Pe care indienii încă nu o puteau vedea
Dar înțelegeau totul din neliniștea valurilor
Clipocind pe nisipul galben ca aurul.

În Mackinac Island, insula șerpilor,
Am căutat ouă de vipere în labirinturile
Întortochiate ale protoistoriei indiene
La izvoarele adânci ale ființei lor
Și am găsit acolo în întuneric ascunsă,
Supusă damnarea de a nu putea evada
Din conturul formelor și al ritualurilor
Din cauza prisosului lor de imaginație.

Copyright © 2017 Marin Mihalache